

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

08 septembrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componența:
Președinte – Timofti Vladimir,
Judecători – Toma Nadejda, Țurcan Anatolie, Cobzac Elena, Boico Victor,

a judecat, fără citarea părților, în baza materialelor cauzei, recursul ordinar declarat de către avocatul Bodean Ina în numele inculpatei Tcacenco Irina, împotriva sentinței Judecătoriei Chișinău (sediul central) din 11 iulie 2019 și a deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 04 noiembrie 2019, în cauza penală în privința lui

Tcacenco Irina xxxxx, născută la xxxxx,
originară și domiciliată în xxxxx

Termenul de examinare:
prima instanță: 16.02.2016 – 11.07.2019
instanța de apel: 02.08.2019 – 04.11.2019
instanța de recurs ordinar: 20.12.2019 – 08.09.2020

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău (sediul Central) din 11 iulie 2019, Tcacenco Irina a fost recunoscută vinovată și condamnată în baza art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 1 (unu) an, cu executare în penitenciar pentru femei.

În temeiul art. 90 Cod penal, pedeapsa stabilită inculpatei a fost suspendată condiționat pentru perioada de probațiune de 1 (unu) an.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat, în fapt, că Tcacenco Irina, intenționat, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările lor și admitând în mod conștient survenirea acestor urmări, la 23 octombrie 2015, în jurul orei 16:50, în timp ce se afla în incinta farmaciei „Constructorul”, situate pe xxxxx, folosindu-se de faptul că nu este văzută de nimeni, pe ascuns a sustras un telefon mobil de model „Samsung”, IMEI xxxxx, în care se afla cartela SIM cu nr. xxxxx în valoare de 1 700 de lei, care aparține Evgheniei Scotcailo, după care cu bunul sustras a părăsit locul comiterii faptei într-o direcție necunoscută, cauzându-i Evgheniei Scotcailo un prejudiciu material considerabil în valoare totală de 1 700 de lei.

Prima instanță a încadrat aceste acțiuni ale inculpatei în baza art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, conform indicilor calificativi: „*sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, cu cauzarea de daune în proporții considerabile*”.

3. Procurorul a contestat sentința cu apel, solicitând casarea acesteia în partea stabilirii pedepsei inculpatei, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri în această parte, prin care inculpatei să-i fie stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 1 an, cu executare în penitenciar pentru femei, fără aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

4. Avocatul Bodean Ina în numele inculpatei a contestat sentința cu apel, solicitând casarea totală a acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpata să fie achitată de sub învinuirea de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, din motiv că fapta nu a fost săvârșită de inculpată.

4.1 În argumentarea apelului, a invocat că, vinovăția inculpatei de comiterea infracțiunii incriminate nu a fost confirmată în afara oricărui dubiu rezonabil.

Astfel, a susținut că în ședința de judecată partea vătămată Scoticailo Evghenia nu a confirmat cu certitudine că anume inculpata este persoana care s-a aflat în incinta farmaciei în timpul sustragerii telefonului mobil, iar martorul Bogdan Constantin nu a indicat cert că inculpata este persoana care i-a vândut telefonul mobil lui Cojocari Serghei.

Mai mult, a evidențiat că în ședința de judecată martorul Bogdan Constantin, vizualizând fotografiile din procesul-verbal din 10 decembrie 2015 de recunoaștere a persoanei după fotografie, inițial a indicat la fotografia nr. 4 ca fiind a persoanei care i-a vândut telefonul mobil lui Cojocari Serghei, deși fotografia inculpatei este sub nr. 5.

A relevat că prima instanță și-a bazat sentința pe o probă inadmisibilă prin prisma prevederilor art. 90 alin. (3) pct. 4) Cod de procedură penală, și anume pe declarațiile martorului Luchian Gheorghe, date în ședința de judecată.

La fel, a arătat că prima instanță și-a întemeiat sentința pe declarațiile martorului Cojocari Serghei, date la urmărirea penală, ceea ce contravine prevederilor art. 371 alin. (1) pct. 2) și 389 alin. (3) Cod de procedură penală, or acuzarea nu a dovedit imposibilitatea absolută de prezentare a acestui martor în ședință, iar la urmărirea penală, nu a avut loc confruntarea lui cu Tcacenco Irina, martorul respectiv nefiind nici audiat în condițiile art. 109 și 110 Cod de procedură penală.

5. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 04 noiembrie 2019, au fost respinse ca nefondate apelurile declarate de procuror și de avocatul Bodean Ina în numele inculpatei, cu menținerea sentinței.

5.1 În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a indicat că prima instanță corect a reținut faptele și circumstanțele cauzei, just ajungând la

concluzia privind vinovăția inculpatei în baza art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal.

Astfel, instanța de apel a relevat că vinovăția inculpatei în baza art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal este dovedită pe deplin, în afara oricăror dubii rezonabile, printr-un sistem de probe pertinente, concludente, utile și veridice, care coroborează între ele, și anume prin declarațiile părții vătămate Scoticailo Evghenia, date la urmărirea penală (f.d. 13, vol. I) și în ședința primei instanțe (f.d. 239-240, vol. I), ale martorului Cojocari Serghei, date la urmărirea penală (f.d. 14, vol. I), ale martorului Bogdan Constantin, date în ședința primei instanțe (f.d. 242, vol. I) și ale martorului Luchian Gheorghe, date în ședința primei instanțe (f.d. 241, vol. I), precum și prin procesul-verbal din 24 decembrie 2015 de ridicare a telefonului mobil de model „Samsung” (f.d. 31-32, vol. I), procesul-verbal din 24 ianuarie 2016 de examinare a telefonului mobil de model „Samsung” (f.d. 33-34, vol. I), ordonanța din 28 decembrie 2015 de recunoaștere a telefonului mobil de model „Samsung” în calitate de corp delict (f.d. 35, vol. I), procesul-verbal din 10 decembrie 2015 de recunoaștere de către martorul Cojocari Serghei a Irinei Tcacenco după fotografie (f.d. 36-38, vol. I) și procesul-verbal din 24 decembrie 2015 de recunoaștere de către partea vătămată a Irinei Tcacenco după fotografie (f.d. 39-40, vol. I).

Instanța de apel a considerat că este neîntemeiată versiunea apărării precum că inculpata nu ar fi comis infracțiunea incriminată, această versiune fiind declarativă, iar probatoriul în speță a fost administrat și cercetat cu respectarea legislației procesuale penale.

Instanța de apel a respins argumentul apărării privind încălcarea prevederilor art. 371 alin. (1) pct. 2) și 389 alin. (3) Cod de procedură penală prin bazarea sentinței pe declarațiile martorului Cojocari Serghei, date la urmărirea penală, indicându-se că a fost imposibilă prezentarea acestui martor în ședință, iar partea vătămată și martorii au fost avertizați conform prevederilor art. 312-313 Cod de procedură penală, apărătorul inculpatei având posibilitatea de a le acorda întrebări.

La fel, instanța de apel a respins argumentul apărării ce ține de inadmisibilitatea în calitate de probă, prin prisma prevederilor art. 90 alin. (3) pct. 4) Cod de procedură penală, a declarațiilor martorului Luchian Gheorghe, date în ședința de judecată, deoarece acest martor a fost avertizat conform prevederilor art. 312-313 Cod de procedură penală, iar apărătorul inculpatei a avut posibilitatea de a-i acorda întrebări.

Instanța de apel a menționat că inculpata nu a contestat în modul și în termenul stabilit legalitatea actelor procedurale ale organului de urmărire penală, iar la terminarea urmăririi penale, luând cunoștință de materialele cauzei, apărarea nu a formulat nici o obiecție asupra actelor respective.

În ceea ce privește individualizarea pedepsei stabilite inculpatei, instanța de apel, conducându-se de prevederile art. 61, 75 alin. (1) și 90 Cod penal și reliefând caracterul prejudiciabil al infracțiunii comise și persoana

inculpatei, a relevat că este corect și echitabil ca inculpatei să-i fie stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 1 an, cu suspendarea condiționată a pedepsei pentru perioada de probațiune de 1 an.

6. Decizia instanței de apel este contestată cu recurs ordinar în termen de către avocatul Bodean Ina în numele inculpatei, care invocând prevederile **art. 427 alin. (1) pct. 6)** Cod de procedură penală, a solicitat casarea totală a deciziei și a sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpata să fie achitată de sub învinuirea de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, din motiv că fapta nu a fost săvârșită de aceasta.

6.1 În argumentarea recursului, avocatul în numele inculpatei a precizat că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și decizia instanței de apel nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

În particular, a notat că instanța de apel s-a pronunțat superficial asupra motivelor invocate în apelul apărării, dându-le o apreciere evazivă și confuză, și a indicat formal că probatoriul administrat dovedește vinovăția inculpatei, fără a-și expune punctul de vedere asupra fiecărei probe în parte, inclusiv asupra aspectelor de admisibilitate a probelor, așa cum o cer prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală.

Astfel, a reiterat argumentele expuse în apel și a indicat că instanța de apel nu a reacționat în modul convenit la erorile sesizate, repetându-le întocmai și menținând o sentință de condamnare neîntemeiată și nemotivată.

Consideră că instanța de apel a ignorat faptul că prima instanță și-a bazat sentința pe o probă inadmisibilă prin prisma prevederilor art. 90 alin. (3) pct. 4) Cod de procedură penală, și anume pe declarațiile martorului Luchian Gheorghe, date în ședința de judecată, instanța de apel limitându-se la mențiunea că acest martor a fost avertizat conform prevederilor art. 312-313 Cod de procedură penală.

La fel, a subliniat că instanța de apel nu a ținut cont de faptul că prima instanță și-a întemeiat sentința pe declarațiile martorului Cojocari Serghei, date la urmărirea penală, ceea ce contravine prevederilor art. 371 alin. (1) pct. 2) și 389 alin. (3) Cod de procedură penală, or acuzarea nu a dovedit imposibilitatea absolută de prezentare a acestui martor în ședință, iar la urmărirea penală, nu a avut loc confruntarea lui cu Tcacenco Irina, martorul respectiv nefiind nici audiat în condițiile art. 109 și 110 Cod de procedură penală.

7. Referință asupra recursului declarat, a fost depusă de către procurorul în secția reprezentarea învinuirii în Curtea Supremă de Justiție, Crijanovschi Sergiu, prin care a pledat pentru dispunerea inadmisibilității recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. Judecând recursul ordinar declarat de către partea apărării în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal lărgit concluzionează că acesta urmează a fi admis din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

Conform art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, instanța de recurs, judecând recursul, admite recursul, casează hotărârea atacată și dispune rejudecarea cauzei de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

De asemenea, instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârile atacate și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Conform art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, și oricăror probe noi prezentate instanței de apel sau cercetează suplimentar probele administrate de prima instanță. Instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Instanța de apel, este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat sau trebuia să se pronunțe prima instanță și care prin apel se transmit instanței de apel sunt: dacă fapta reținută ori numai imputată s-a săvârșit ori nu, dacă fapta a fost săvârșită de inculpat și în ce împrejurări s-a comis, dacă probele corect au fost apreciate prin prisma cumulului de probe anexate și administrate la dosar în conformitate cu art. 101 Cod de procedură penală.

La chestiunile de drept se referă cele ce țin de următoarele: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă infracțiunea a fost corect calificată, dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just, dacă normele de drept procesual penal au fost corect aplicate și hotărârea adoptată urmând să conțină răspuns la toate motivele invocate.

Colegiul penal lărgit constată, că aceste prevederi legale, deși sunt obligatorii, nu au fost respectate pe deplin la judecarea cauzei în ordine apel, iar erorile admise nu pot fi corectate în ordinea procedurii de recurs.

După cum rezultă din conținutul recursului declarat în speță, acesta se întemeiază pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, potrivit căruia, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și apel atunci când: 6) *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.*

Analizând decizia atacată în raport cu argumentele recurenților și temeiul invocat, Colegiul penal lărgit a constatat incidența la caz a temeiurilor de casare prevăzute la art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, întrucât decizia atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția,

precum și instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, în acest sens urmează a fi expuse următoarele raționamente.

Pornind de la faptul că apelul este o cale de atac sub aspect de fapt și de drept și declanșează o continuare a judecării cauzei în fond, producând un efect devolutiv complet, în sensul că provoacă un control integral atât în fapt, cât și în drept, în privința persoanelor ce a fost declarat, Colegiul penal lărgit reține că, în cauza dată, instanța de apel nu și-a exercitat în deplină măsură atribuțiile prevăzute de lege.

Astfel, Colegiul penal lărgit notează că potrivit art. 413 alin. (1) Cod de procedură penală, la judecarea apelului se aplică regulile generale pentru judecarea cauzelor în primă instanță, cu excepțiile prevăzute în Partea specială titlul II capitolul IV secțiunea 1.

Din dispozițiile art. 414 Cod de procedură penală, rezultă că instanța de apel, judecând apelul, este obligată să verifice legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, și oricăror probe noi prezentate instanței de apel sau să cerceteze suplimentar probele administrate de prima instanță, putând da o nouă apreciere probelor și fiind obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel, fiindcă dreptul la un proces echitabil nu poate fi considerat efectiv decât dacă susținerile părților sunt examinate de către instanță, aceasta având obligația de a proceda la un examen efectiv al mijloacelor, argumentelor și elementelor de proba sau cel puțin de a le aprecia (*hotărârea CtEDO Achina versus Romania*).

Potrivit art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel trebuie să cuprindă temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

În acest sens Colegiul penal lărgit notează că nepronunțarea instanței de apel asupra tuturor motivelor esențiale invocate în apelul părților, echivalează cu nerezolvarea fondului apelului, în asemenea circumstanțe decizia contestată urmând a fi casată.

În speță, deși instanța de apel a reținut în descriptivul deciziei argumentele esențiale expuse de către apelant, în partea motivată a deciziei a omis aprecierea și expunerea asupra acestora.

În apelul părții apărării a fost invocat că prima instanță și-a bazat sentința pe o probă inadmisibilă prin prisma prevederilor art. 90 alin. (3) pct. 4) Cod de procedură penală, și anume pe declarațiile martorului Luchian Gheorghe, date în ședința de judecată, însă instanța de apel limitându-se la mențiunea că acest martor a fost avertizat conform prevederilor art. 312-313 Cod de procedură penală.

La acest capitol Colegiul penal lărgit constată de instanța de apel nu a abordat esența problemei invocate de apelant, întrucât a fost solicitată pronunțarea asupra admisibilității sau inadmisibilității unei probe administrate în speță, așa cum stipulează prevederile art. 95 Cod de

procedură penală prin prisma prevederilor art. 90 alin. (3) pct. 4) Cod de procedură penală, însă instanța de apel a trecut peste această etapă expunându-se deja asupra valorii probante, fără a verifica corespunderea acesteia conform rigorilor normelor de procedură penală.

În continuare instanța de apel, deși a fost sesizată asupra expunerii și a altor probe administrate în speță așa cum sunt declarațiile martorului Cojocari Serghei *depuse doar la faza urmăririi penale*, nefiind asigurată prezența acestuia în fața instanței de judecată, însă instanța de apel a oferit iarăși expuneri generale inclusiv și asupra acestei probe, or, partea apelantă a rămas din nou fără răspuns asupra argumentului că, *prima instanță și-a întemeiat sentința pe declarațiile martorului Cojocari Serghei, date la urmărirea penală, ceea ce contravine prevederilor art. 371 alin. (1) pct. 2) și 389 alin. (3) Cod de procedură penală, or, acuizarea nu a dovedit imposibilitatea absolută de prezentare a acestui martor în ședință, iar la urmărirea penală, nu a avut loc confruntarea lui cu Tcacenco Irina, martorul respectiv nefiind nici audiat în condițiile art. 109 și 110 Cod de procedură penală.*

Prin urmare, instanța de apel la verificarea și aprecierea probelor administrate nu a respectat prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, potrivit cărora *fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor, precum și prevederile art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală, potrivit cărora, toate probele administrate în cauza penală vor fi verificate sub toate aspectele, complet și obiectiv. Verificarea probelor constă în analiza probelor administrate, coroborarea lor cu alte probe, administrarea de noi probe și verificarea sursei din care provin probele, în conformitate cu prevederile prezentului cod, prin procedee probatorii respective.*

Astfel, Colegiul penal lărgit analizând decizia instanței de apel de menținere a condamnării inculpatei Tcacenco Irina pentru comiterea infracțiunii prevăzută de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, constată că instanța de apel, fiind investită cu atribuții de judecarea cauzei conform normelor stabilite pentru prima instanță, urma să analizeze toate aspectele învinuirii înaintate, atât în baza probelor administrate în speță cât și prin prisma argumentelor invocate de partea apărării în apelul declarat.

Potrivit art. 93 alin. (1) Cod de procedură penală, probele sunt elemente de fapt dobândite în modul stabilit de prezentul cod, care servesc la constatarea existenței sau inexistenței infracțiunii, la identificarea făptuitorului, la constatarea vinovăției, precum și la stabilirea altor împrejurări importante pentru justa soluționare a cauzei.

Instanța de judecată este obligată să pună la baza hotărârii sale numai acele probe la a căror cercetare au avut acces toate părțile în egală măsură și să motiveze în hotărâre admisibilitatea sau inadmisibilitatea tuturor probelor administrate. Fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al

pertinenței, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor.

Omisiunea instanței de apel de a face o analiză amplă asupra tuturor circumstanțelor cauzei și de a se expune argumentat asupra fiecărei probe în parte, care confirmă sau infirmă vinovăția inculpatei, este cu certitudine o lacună care nu poate fi corectată de către instanța de recurs la această etapă a procedurilor urmând a fi înlăturată de instanța de apel, prin rejudecarea cauzei.

Având la bază argumentele expuse supra, Colegiul penal lărgit consideră pripite concluziile instanței de apel de a menține sentința fără modificări, or, instanța de apel nu a cercetat fondul cauzei și apelului declarat de partea apărării, nu s-a expus asupra probelor administrate în speță, referindu-se superficial asupra acestora, fără a le descrie și a le aprecia conform prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, și fără a se expune concret care din probele prezentate demonstrează direct și obiectiv fapta infracțională incriminată.

Potrivit jurisprudenței constante a Curții Europene a Drepturilor Omului, care reflectă un principiu legat de buna administrare a justiției, hotărârile judecătorești trebuie să indice în mod suficient motivele pe care se întemeiază soluția. În cazul în care o instanță nu este obligată să furnizeze un răspuns detaliat fiecărui argument invocat (*Van de Hurk împotriva Țărilor de Jos din 19 aprilie 1994, pct. 61*), din hotărâre trebuie să rezulte cu claritate că problemele invocate în speță au fost abordate (*Boldea împotriva României din 15 februarie 2007, pct. 30*).

Rezumând cele menționate, Colegiul penal lărgit constată că, instanța de apel urma să cerceteze amănunțit aspectele învinuirii înaintate, să aprecieze conform prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, fiecare probă din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor și în concluziile sale să motiveze admiterea unor probe sau respingerea altora și să se expună asupra admisibilității sau inadmisibilității lor.

Din considerentele expuse, Colegiul lărgit conchide că, în prezenta speță și-au găsit confirmare temeiurile pentru recurs invocat de recurent și prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, ceea ce duce la casarea deciziei instanței de apel, cu dispunerea remiterii cauzei la rejudecare în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată, deoarece aceste erori nu pot fi corectate de instanța de recurs.

La rejudecarea cauzei instanța de apel urmează să se conducă de prevederile art. 436 Cod de procedură penală, ce prevăd procedura de rejudecare și limitele acesteia, să se pronunțe la modul convenit și în strictă conformitate cu prevederile legii procesuale penale asupra tuturor motivelor invocate în cererea de apel a părții apărării, să verifice și să aprecieze minuțios probele administrate și examinate în instanță în strictă conformitate cu cerințele legii, să dea apreciere convenită fiecărei probe examinate și toate

în ansamblu, să pună în discuție și să abordeze cu suficientă fermitate erorile depistate de instanța de recurs și să argumenteze clar concluziile sale în decizia adoptată, ținând cont de motivele casării deciziei atacate, de practica relevantă a CtEDO, să pronunțe o hotărâre legală și întemeiată, în conformitate cu prevederile art. 417 Cod de procedură penală.

9. În conformitate cu art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE:

Admite recursul ordinar declarat de către avocatul Bodean Ina în numele inculpatei Tcacenco Irina, casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 04 noiembrie 2019, în cauza penală în privința lui **Tcacenco Irina xxxxx** și dispune rejudecarea cauzei de către aceiași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Decizia nu este susceptibilă de a fi atacată.

Decizia motivată pronunțată la **22 octombrie 2020**.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Toma Nadejda

Țurcan Anatolie

Cobzac Elena

Boico Victor